

ΛΕΝΑ ΜΑΝΤΑ ΚΛΑΙΡΗ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΕΣΗ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΥΠΟΘΕΣΗ 4 ΓΥ

TZOKER

CRIME

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Γυναικεία υπόθεση 4 – Τζόκερ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ: Λένα Μαντά & Κλαίρη Θεοδώρου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη

ΕΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΣΕΙΡΑΣ & ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Θάνος Κακολύρης

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Λένα Μαντά & Κλαίρη Θεοδώρου, 2024

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Eky Studio, Jacek Fulawka, LiuSol, amber_85,

LoremIpsumART/Shutterstock

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2024

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2024

ISBN 978-618-01-5925-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Since 1979

Έδρα: | Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: | Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

ΛΕΝΑ ΜΑΝΤΑ ΚΛΑΙΡΗ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΥΠΟΘΕΣΗ

ΤΖΟΚΕΡ

Στον Γιώργο

ΑΝΤΙΣΤΙΞΗ*

~ I ~

Τέλη Αυγούστου 2019

Εξι μήνες τού είχε πάρει ο σχεδιασμός. Περήφανος ένιωθε για το διάστημα αυτό, καθώς η πολυπλοκότητα, όλες οι παράμετροι που έπρεπε να ζυγίσει, αλλά και η ίδια η φύση του συγκεκριμένου εγχειρήματος θα απαιτούσαν σε άλλους χρόνια. Αν φυσικά αποφάσιζαν να το τολμήσουν, αν προχωρούσαν στην υλοποίηση του παράτολμου αυτού σχεδίου.

Είχε συγκεντρώσει τους συνεργούς του –αδύνατον ήταν ούτως ή άλλως να φέρει μόνος του κάτι τέτοιο σε πέρας– με τον ίδιο τρόπο που διάλεγε κάποτε τους παίκτες για την ομάδα του, όταν έπαιζαν ποδόσφαιρο στην αλάνα: μεθοδικά, στοχευμένα, στρατηγικά. Κάθε πιόνι είχε τον δικό του ρόλο, το δικό του ταλέντο να αναπτύξει, και αυτός θα επιτηρούσε και θα καθοδηγούσε τα πάντα. Σαν να 'ταν ο απόλυτος βασιλιάς. Μονάχα έτσι θα μπορούσαν να κερδίσουν την παρτίδα. Την πιο απίθανη, μοναδική, κερδοφόρα παρτίδα της ζωής τους. Αυτή που θα τους εξασφάλιζε τα πάντα. Όσα είχαν ποτέ ονειρευτεί και ακόμα παραπάνω.

* Αντίστιξη ονομάζεται στη μουσική η ταυτόχρονη συνήχιση πολλών διαφορετικών μελωδιών. Οι μελωδίες αυτές συνδυάζονται με βάση ένα αυστηρό πρόγραμμα κανόνων.

Τέλη Αυγούστου 2018

Έξι μέρες τού είχε πάρει ο σχεδιασμός. Περήφανος ένιωθε για το διάστημα αυτό, καθώς η πολυπλοκότητα, όλες οι παράμετροι που έπρεπε να ζυγίσει, αλλά και η ίδια η φύση του συγκεκριμένου εγχειρήματος θα απαιτούσαν σε άλλους μήνες. Αν φυσικά αποφάσιζαν να το τολμήσουν, αν προχωρούσαν στην υλοποίηση του παράτολμου αυτού σχεδίου.

Μόνος του θα κινούνταν και θα δούλευε τώρα –αδύνατον ήταν ούτως ή άλλως να έχει συνεργάτες σε κάτι τέτοιο– με τον ίδιο τρόπο που κανόνιζε τις δουλειές του πάντα: ατομικά, μεμονωμένα, αποστασιοποιημένα. Μοναδικό πιόνι στην παρτίδα αυτή θα ήταν ο ίδιος, δε χρειαζόταν κανέναν άλλον. Είχε μάθει άλλωστε από παιδί ακόμα να ελίσσεται. Ήταν βασιλιάς, βασίλισσα, αξιωματικός, άλογο και πύργος μαζί, ακόμα και απλός στρατιώτης. Σαν χαμαιλέοντας προσαρμοζόταν πάντοτε στις εκάστοτε συνθήκες, σαν φίδι πετούσε το δέρμα του –και ό,τι άλλο τον βάραινε– όποτε προέκυπτε η ανάγκη. Μονάχα έτσι μπορούσε να κερδίζει τις παρτίδες. Άλλη μια παρτίδα με τον ίδιο του τον εαυτό πρώτα απ’ όλα και μετά με όλους τους άλλους ήταν τώρα και η προκειμένη. Μια παρτίδα, της οποίας η νίκη φαινομενικά δε θα άλλαζε τίποτα, για εκείνον όμως θα σήμαινε πολλά. Όπως κάθε του νίκη, κάθε αδιαμφισβήτητη υπεροχή. Μια ενδεχόμενη ήττα βέβαια θα ήταν εντελώς διαφορετική ιστορία. Θα σηματοδοτούσε την απόλυτη συντριβή. Αυτή που θα του στερούσε τα πάντα, που θα ξυπνούσε όλους τους εφιάλτες του. Όσα είχε ποτέ φοβηθεί και ακόμα παραπάνω.

Τέλη Αυγούστου 2019

Έξι μήνες είχε περάσει μέσα σε ένα σκοτεινό μουντρούμι, ατυχώς που απέφευγε, από ένστικτο περισσότερο παρά από φοβία, κάθε μικρό χώρο. Δεν ήταν εύκολο όμως αυτό που ήθελε να φέ-

ρει σε πέρας, και είχε ήδη αποφασίσει πως θα έσφιγγε τα δόντια και θα έκανε ό,τι έπρεπε να γίνει. Πριν ακόμα συγκεντρώσει την ομάδα του, είχε βρει και νοικιάσει αυτό που χρειαζόταν: ένα μισογκρεμισμένο προσφυγικό σπίτι, ένα ερείπιο που ακόμα και ο ιδιοκτήτης του πίστευε πως καλύτερα θα ήταν να κατεδαφιστεί, σωστό παλάτι ήταν όμως στα δικά του μάτια. Δε σκόπευε φυσικά να μείνει εκεί μέσα. Και κατά μία έννοια, θα εκπλήρωνε το «όνειρο» του ιδιοκτήτη. Θα το διέλυε το σπίτι. Απλώς εκ των έσω.

Τέλη Αυγούστου 2018

Έξι μέρες είχε περάσει μέσα σε ένα σκοτεινό δωμάτιο σπαζοκεφαλιάζοντας, αυτός που λάτρευε τις ανοιχτωσιές και τη φύση, που προτιμούσε τη γη για μαξιλάρι και τα άστρα για σεντόνι του. Δεν ήταν εύκολο όμως αυτό που ήθελε να φέρει σε πέρας, και είχε ήδη αποφασίσει πως θα έσφιγγε τα δόντια και θα έκανε ό,τι έπρεπε να γίνει. Πριν ακόμα κάνει το πρώτο βήμα, το πιο καθοριστικό απ' όλα, εκείνο που θα σήμαινε δηλαδή πως δεν υπήρχε πλέον γυρισμός, είχε βρει και νοικιάσει αυτό που χρειαζόταν. Ένα ντουλάπι ήταν στην ουσία. Ναι, θα μπορούσες να το πεις κι έτσι. Ένα ντουλάπι όμως που θα σηματοδοτούσε το δικό του άβατο. Απαραβίαστο, απροσπέλαστο, ασφαλές. Διότι μονάχα εκείνος γνώριζε τι θα κρυβόταν εκεί μέσα –τι θα θαβόταν εκεί μέσα, καλύτερα ταίριαζε το συγκεκριμένο ρήμα– και αυτό το μυστικό θα το έπαιρνε στον τάφο του.

Τέλη Αυγούστου 2019

Πενήντα μέτρα ήταν το τούνελ που κατάφεραν να σκάψουν. Λειτουργικό και στέρεο, είχε φροντίσει άλλωστε γι' αυτό ο πολιτικός μηχανικός που είχαν στην ομάδα. Το προσφυγικό σπίτι βρισκόταν

λίγα μέτρα πίσω από την τράπεζα που τους ενδιέφερε και το τούνελ ξεκινούσε μέσα από το σαλόνι του, ενώ, σύμφωνα με τα πολεοδομικά σχέδια που είχαν εύκολα εξασφαλίσει, οι υπόνομοι από κάτω θα διευκόλυναν το έργο τους, καθώς υπήρχαν κομμάτια που θα μπορούσαν να ενωθούν με τη δική τους κατασκευή. Τα υπόλοιπα τρία δωμάτια του σπιτιού είχαν χρησιμεύσει ως αποθήκες. Εκεί στοίβαζαν το χώμα που είχαν απομακρύνει με ένα βαγονέτο το οποίο είχαν βρει πεταμένο έξω από το μεταλλευτικό πάρκο Φωκίδας. Μέχρι και φως είχε το τούνελ τους. Ένας από τους σκαφτιάδες που είχε επιλεγεί, Αρμένιος στην καταγωγή, έβγαζε μεροκάματα και ως ηλεκτρολόγος. Είχε καταφέρει λοιπόν να τραβήξει μια γραμμή μέσα από το σπίτι και να στηρίξει φώτα στα αυτοσχέδια δοκάρια που συγκρατούσαν τα τοιχώματα: τα είχαν ήδη καλύψει με πλαστικές σακούλες για να μην εισπνέουν το χώμα και τη σκόνη που, ακόμα κι έτσι, ήταν ανυπόφορα. Μάλιστα λίγο πριν ξεκινήσουν, είχε λυθεί από μόνο του το μοναδικό πρόβλημα που δεν ήξεραν πώς να χειριστούν, τον θόρυβο δηλαδή που θα ήταν αδύνατον να καλύψουν μέσα σε μια κατοικημένη περιοχή. Σε λίγα μόλις μέτρα απόσταση, από την αντίθετη ευτυχώς πλευρά της τράπεζας, ξεκίνησε να χτίζεται ένα εμπορικό κέντρο, και οι καθημερινές εργασίες ανέβαζαν τόσο τα ντεσιμπέλ στη γειτονιά που οι δικοί τους θόρυβοι ήταν πταίσμα. Αν αυτό λοιπόν δεν ήταν ένδειξη πως η θεά Τύχη ήταν μαζί τους, τότε τι; Όλα λοιπόν είχαν πάει καλά. Και απόψε το βράδυ θα αντιμετώπιζαν και το ύστατο εμπόδιο, το τελευταίο προπύργιο της τράπεζας που σκόπευαν να ληστέψουν. Ή μάλλον όχι ακριβώς. Γιατί κατά μία έννοια δεν ήταν η τράπεζα αυτή που θα έχανε τώρα τα πάντα. Και αυτή η σκέψη ήταν άλλωστε που του έδινε ζωή.

Τέλη Αυγούστου 2018

Πενήντα μέτρα ήταν η απόσταση που έπρεπε να διασχίσει από το πάρκινγκ όπου είχε αφήσει το αυτοκίνητό του –μέχρι και τον

μακρύ διάδρομο εντός της τράπεζας είχε υπολογίσει— πριν φτάσει στον υπάλληλο που οδηγούσε τους πελάτες στις θυρίδες. Και παρά τον κλιματισμό, που διατηρούσε τη θερμοκρασία μέσα στο ιδιαίτερα πολυτελές, γεμάτο λευκά μάρμαρα κτίριο σε μάλλον χαμηλά επίπεδα, αυτός είχε ήδη αρχίσει να ιδρώνει. Τον έπνιγε το άφογο γκριζο κοστούμι που φορούσε —τόσο ξένο στον χαρακτήρα και τον τρόπο ζωής του—, σαν θηλιά τού φαινόταν η γραβάτα που είχε αφήσει την πωλήτρια να ταιριάζει, όπως και τα παπούτσια και το πουνκάμισο. Είχε σημασία όμως η εικόνα του. Και αυτό ήταν ένα μάθημα που το είχε πάρει πλέον στα χρόνια που είχαν περάσει, όχι μάλιστα με τον καλύτερο τρόπο. Πλησίασε τον υπάλληλο —είχαν ήδη γνωριστεί πριν από τρεις μέρες, όταν αυτός είχε νοικιάσει τη θυρίδα— πασχίζοντας να του χαμογελάσει κι ας γνώριζε ήδη πως το χαμόγελό του θύμιζε περισσότερο μορφασμό πόνου ή γκριμάτσα, όπως πολλές φορές τον είχαν κοροϊδέψει, όταν ήταν παιδί. Τότε που τολμούσαν ακόμα να τον κοροϊδεύουν! Του έτεινε το κλειδί που κρατούσε σφιχτά στο ένα χέρι και προσπάθησε με το σώμα του να καλύψει κάπως το μεγάλο μαύρο σακίδιο που κρατούσε με το άλλο.

«Θέλω να επισκεφτώ τη θυρίδα 63...» είπε αντί καλημέρας, βγάζοντας παράλληλα και τη στραπατσαρισμένη ταυτότητά του από την εσωτερική θήκη του σακακιού του.

Κατέβηκαν τη σκάλα και γρήγορα βρέθηκαν στον υπόγειο χώρο που είχαν επισκεφτεί και την άλλη φορά. Πήρε βαθιά ανάσα και αναζήτησε τη δική του θυρίδα ανάμεσα σε εκατοντάδες άλλες που εκτείνονταν γύρω του σε όλους τους τοίχους, αλλά και ενδιάμεσα. Δεν ήταν δύσκολο να τη βρει, την εντόπισε μάλιστα πριν από τον υπάλληλο που έβαζε τώρα και τα δύο κλειδιά στην κλειδαριά προκειμένου να την ανοίξει. Ξεχώριζε άλλωστε και λόγω μεγέθους. Ήταν από τις μεγαλύτερες που υπήρχαν εδώ μέσα. Και τις πιο ακριβές. Εκείνος όμως είχε ήδη δώσει πάγια εντολή να πληρώνεται το τίμημά της κάθε χρόνο. Για όσο ζούσε. Αυτό ήταν το πλάνο του.

Λίγο αργότερα βρισκόταν μόνος στην υπόγεια αίθουσα, που από την προηγούμενη φορά είχε ξυπνήσει μέσα του την αίσθηση

μιας απόκοσμης και σχεδόν μυστικιστικής ατμόσφαιρας. Έβγαλε το μεγάλο ορθογώνιο κουτί από το εσωτερικό της θυρίδας και το εναπόθεσε στο τραπέζι μπροστά του. Εξέπνευσε τον αέρα που τόση ώρα δεν είχε συνειδητοποιήσει πως κρατούσε μέσα του και κοντοστάθηκε λίγο πριν κάνει την επόμενη του κίνηση. Ευχής έργον ήταν που είχε βρει τη συγκεκριμένη θυρίδα διαθέσιμη. Με την οικονομική κρίση των τελευταίων ετών δεν υπήρχε καμία κενή και ο υπάλληλος του είχε πει χαμογελώντας πως η συγκεκριμένη είχε ελευθερωθεί μισή ώρα πριν φτάσει εκείνος στο υποκατάστημα. Αν αυτό λοιπόν δεν ήταν ένδειξη πως η θεά Τύχη ήταν μαζί του, τότε τι; Όλα λοιπόν είχαν πάει καλά. Και τώρα θα ολοκλήρωνε και το ύστατο στάδιο, το τελευταίο προπύργιο του φόβου που σκόπευε να διαγράψει. Μονοκονδυλιά. Ή μάλλον όχι ακριβώς. Γιατί κατά μία έννοια ο φόβος αυτός δεν είχε τέλος. Θα επαναλαμβανόταν και το γνώριζε. Ήταν αυτός άλλωστε που του έδινε ζωή.

Τέλη Αυγούστου 2019

Παιχνιδάκι ήταν όλα από εκεί κι έπειτα. Σαν βούτυρο κόπηκε ο τοίχος από ατσάλι υψηλής αντοχής με τα ειδικά εργαλεία που είχαν καταφέρει να εξασφαλίσουν, ενώ ο συναγερμός εξουδετερώθηκε πριν καλά καλά προλάβει να χτυπήσει. Ήξεραν άλλωστε. Το υποκατάστημα ήταν κλειστό αυτή την ώρα, ενώ η αστυνομία που θα κατέφτανε, μη βρίσκοντας κανένα ίχνος εξωτερικής παραβίασης, θα θεωρούσε πως ο συναγερμός είχε ενεργοποιηθεί από μόνος του, όπως συνέβαινε ήδη κάποιες φορές.

Λίγο αργότερα έστεκαν αμίλητοι και οι εφτά τους μέσα στην υπόγεια αίθουσα με τις θυρίδες, εκείνος όμως ένιωσε σαν να βρισκόταν μόνος του στα έγκατα της γης, καθώς είχε ξυπνήσει μέσα του μια αίσθηση απόκοσμης και μυστικιστικής σχεδόν ατμόσφαιρας. Εξέπνευσε τον αέρα που τόση ώρα δεν είχε συνειδητοποιήσει πως κρατούσε μέσα του και κοντοστάθηκε λίγο

πριν κάνει την επόμενη του κίνηση. Οι θυρίδες γύρω του ήταν εκατοντάδες και αυτοί είχαν μπροστά τους μόλις πέντε ώρες. Τόσο είχε υπολογίσει πως ήταν ο μέγιστος χρόνος που μπορούσαν να παραμείνουν, προκειμένου να καταφέρουν να διαφύγουν στη συνέχεια με ασφάλεια από το παλιό σπίτι, όπου θα μετέφεραν τα πάντα με τη βοήθεια του βαγονέτου. Ενεργοποίησε το χρονόμετρο στο ρολόι του και έδωσε το σύνθημα, ώστε να πέσουν όλοι με τα μούτρα στη δουλειά. Θυρίδες άρχισαν να ανοίγουν η μία μετά την άλλη και τα περιεχόμενά τους συνοδεύονταν από γέλια και επιφωνήματα θαυμασμού. Τα πάντα υπήρχαν εκεί μέσα. Κοσμήματα, τιμαλφή, μετρητά σε διάφορα νομίσματα, ράβδοι χρυσού, ακόμα και μεγάλες ποσότητες κοκαΐνης. Είχαν συμφωνήσει πως θα άφηναν έγγραφα και φωτογραφίες πίσω. Παρόλο που θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν πάμπολλα από αυτά για μελλοντικούς, πολύ κερδοφόρους εκβιασμούς –όλα τα βρόμικα μυστικά θάβονται συνήθως μέσα σε θυρίδες–, δεν ήθελαν να χάσουν χρόνο μεταφέροντας κι άλλο βάρος, ενώ η επιχείρηση αυτή θα τελείωνε απόψε. Οποιαδήποτε μελλοντική κίνηση θα τους έβαζε όλους σε κίνδυνο κι έτσι είχαν αποκλείσει κάτι τέτοιο. Άλλωστε, μετά το σημερινό, δε θα χρειαζόταν μάλλον να εκβιάσουν ποτέ και κανέναν.

Προχώρησε στο βάθος, λίγο πιο κει από τους συνεργούς του, και εντόπισε εύκολα τη θυρίδα με τον αριθμό 63. Όλα τα βρόμικα μυστικά θάβονται συνήθως μέσα σε θυρίδες, του ξανάρθε πάλι η πρότερη σκέψη του στο μυαλό και ένιωσε κρύο ιδρώτα να κυλάει στην πλάτη του.

Τέλη Αυγούστου 2018

Άνοιξε το μεγάλο μαύρο σακίδιο που κουβαλούσε στους ώμους του και έβγαλε προσεκτικά από μέσα το αντικείμενο που είχε μεταφέρει. Ένα μεγάλο βάζο θα μπορούσε να πει κάποιος πως ήταν. Κάποιος που δεν ήξερε. Πως ήταν αυτό που υπήρχε εντός

του που είχε σημασία. Το τοποθέτησε προσεκτικά μέσα στο κουτί και το κοίταξε για λίγα δευτερόλεπτα πριν κλείσει το καπάκι. Με σταθερά χέρια έβαλε το κουτί μέσα στη θυρίδα και κλείδωσε την πόρτα. Όλα είχαν εξελιχθεί βάσει σχεδίου. Όλα είχαν μόλις τελειώσει.

Τέλη Αυγούστου 2019

Άνοιξε τη μεγάλη θυρίδα με τον αριθμό 63 με σχετική ευκολία και τράβηξε με χέρια που έτρεμαν το ορθογώνιο πλαστικό κουτί που είχε στο εσωτερικό της. Σήκωσε το καπάκι ελπίζοντας ακόμα να είχε κάνει λάθος, να μην ίσχυαν όλα αυτά που τον είχαν οδηγήσει εκεί, ακόμα περισσότερο από το όνειρο μιας ζωής μέσα στον πλούτο. Δεν αντιλήφθηκε κατευθείαν τον Αρμένιο που στεκόταν εδώ και λίγη ώρα πίσω από τον ώμο του. Δεν ίσχυε το «μεταξύ κατεργαράιων ειλικρίνεια» και το γνώριζε καλά, σίγουρα είχε τραβήξει λοιπόν την προσοχή των συνεργών του ο τρόπος με τον οποίο είχε εμφανώς κινηθεί προς μία συγκεκριμένη θυρίδα. Μπορεί να είχαν θεωρήσει πως αυτός γνώριζε τι έκρυβε εκείνη μέσα –ως προς αυτό, όπως αποδεικνυόταν τώρα, δεν είχαν άδικο–, κάτι εξαιρετικά πολύτιμο ίσως.

«Ω, ρε φίλε, γαμώτο μου! Τι κρύβουν οι μαλάκες εδώ μέσα;» ψέλλισε ο Αρμένιος αηδιασμένος, έχοντας μόλις συνειδητοποιήσει τι ήταν αυτό που κοιτούσε.

Έμοιαζε με βάζο, δεν ήταν όμως. Και το περιεχόμενό του σίγουρα δεν είχε καμία αξία. Για τους υπολοίπους. Για τον ίδιο, όμως, σήμαινε τα πάντα. Το τοποθέτησε προσεκτικά μέσα στο σακίδιο που είχε φέρει μαζί γι' αυτόν τον σκοπό –το συγκεκριμένο θα το μετέφερε ο ίδιος και όχι το βαγονέτο– και το κοίταξε για λίγα δευτερόλεπτα πριν κουμπώσει το φερμουάρ. Με χέρια που έτρεμαν πέταξε το πλαστικό κουτί μακριά του. Όλα είχαν εξελιχθεί όπως τα είχε υπολογίσει. Όλα τώρα άρχιζαν.

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

Ραγδαίες εξελίξεις

Δευτέρα 2 Σεπτεμβρίου 2019

Καλώς το γαμπρουδάκι, που δεν άντεξε ούτε μία μέρα μακριά από τη δουλειά του!»

Ο Νικόλας έριξε στη Νόρα ένα άγριο βλέμμα και κάθισε δύσθυμος δίπλα της, ενώ σχεδόν αμέσως η σερβιτόρα άφησε μπροστά τους δύο ποτήρια με παγωμένο καφέ.

«Αυτές τις παπαριές να μην έλεγες και θα ήσουν μια χαρά κορίτσι!» της αντιγύρισε αγέλαστος.

«Εγώ τις λέω, εσύ όμως τις κάνεις! Είναι δυνατόν μία μέρα μετά τον γάμο σου, αντί να λιιάζεσαι στις παραλίες της Τζιας, να τρέχεις στην υπηρεσία σαν ναρκομανής με στερητικό σύνδρομο; Αφού όταν είδα το μήνυμά σου να σου παραγγείλω καφέ, νόμιζα ότι με δουλεύεις!»

«Η μοίρα μου με δουλεύει!» δήλωσε πίνοντας μια μεγάλη γουλιά από τον καφέ του, αλλά αμέσως μετά μόρφασε αηδιασμένος. «Θέλετε να με ξεκάνετε; Γιατί ο καφές μου είναι χωρίς ζάχαρη;» διαμαρτυρήθηκε.

Η Νόρα άλλαξε τα ποτήρια φέρνοντας το σωστό μπροστά του και κρατώντας για την ίδια τον σκέτο.

«Ηρέμησε λίγο! Είναι καινούργια η κοπέλα και δεν ξέρει πόσο πόσο δύστροπος μπορείς να γίνεις!» τον μάλωσε.

Το γνώριμο στέκι, αυτό απέναντι από τη ΓΑΔΑ στο οποίο κατέφευγαν όταν ήθελαν να πάρουν λίγη απόσταση από τη δουλειά τους, ήταν ήδη γεμάτο κόσμος. Κάποιοι αναζητούσαν ελεύθερο τραπέζι, αλλά το δικό τους, ούτως ή άλλως, ήταν πάντα κρατημένο για παν ενδεχόμενο.

«Θα μου πεις τώρα γιατί διέκοψες τον μήνα του μέλιτος και μας κουβαλήθηκες; Μη μου πεις ότι δεν μπορούσες να περιμένεις λίγες μέρες πριν γνωρίσεις τον καινούργιο αρχηγό μας...» τον ρώτησε η Νόρα.

«Αυτό ειδικά δε θέλω ούτε να το σκέφτομαι! Μου φαίνεται αδιανόητο να μη δω τον Λεγάτο στη θέση του», της είπε και το πρόσωπό του συνέχιζε να δείχνει έντονη δυσαρέσκεια.

«Θα με σκάσεις; Τόση ώρα σε ρωτάω γιατί γύρισες και μου αλλάξεις κουβέντα! Τσακωθήκατε με την Ελπινίκη;» επέμεινε η Νόρα.

«Περίπου, αλλά δεν έφταιγα εγώ! Και ούτε είναι δική μου η ευθύνη που γυρίσαμε άρον άρον! Η φιλενάδα σου δεν κρατιόταν!»

«Και ο λόγος;» ρώτησε καχύποπτα εκείνη.

«Μήπως άκουσες για μια εξαφάνιση που έγινε πρόσφατα και αναστάτωσε όλα τα social και ειδικότερα το Instagram;»

«Ναι! Μια ινφλουένσερ! Έχει δεκάδες χιλιάδες ακολούθους, και από την ανακοίνωση της εξαφάνισης και μετά έγινε ο κακός χαμός! Εκτός από την αστυνομία, μέχρι και οι ακόλουθοί της έχουν βγει και την ψάχνουν σαν λαγωνικά!» αναφώνησε η Νόρα και μετά το βλέμμα της γέμισε απορία. «Και τι σχέση έχει η Ελπινίκη με την υπόθεση;»

«Δεν είχε, μέχρι τη στιγμή που οι γονείς της κοπέλας αποφάσισαν να μην αρκεστούν στην αστυνομία και θέλησαν να βάλουν δικό τους ερευνητή. Μάντεψε πού έπεσε ο κληρός...» ανακοίνωσε ο Νικόλας.

«Δεν το πιστεύω!»

«Γιατί; Το πίστεψα εγώ, όταν η γυναίκα μου, μία μόλις μέρα μετά τον γάμο μας, μου ανακοίνωσε πως δεν ήθελε με τίποτα να χάσει το γραφείο της μια τέτοια υπόθεση;»

«Όχι, ρε φίλε! Μιλάμε για νίλα! Τρελάθηκε, μου φαίνεται, η φιλενάδα μου!» παραδέχτηκε η Νόρα, αλλά τα μάτια της γελούσαν.

«Και το πιο βαρύ απ' όλα είναι πως αυτή την ινφλουένσερ την ακολουθεί και η ίδια φανατικά, και έτσι είχε ήδη θορυβηθεί με την εξαφάνισή της», συμπλήρωσε φουρκισμένος ο Νικόλας.

«Μιλάμε για έννομο συμφέρον δηλαδή!» τον πείραξε εισπράττοντας άλλο ένα αγριεμένο βλέμμα του που την ανάγκασε να σοβαρευτεί.

«Λοιπόν, για να είμαι ειλικρινής, σε καταλαβαίνω, δεν ήταν και ό,τι καλύτερο αυτό που συνέβη, αλλά αν κάτι κατανοούμε πολύ καλά εμείς οι τρεις είναι το πόσο παθιασμένοι είμαστε με τη δουλειά μας. Και μην ξεχνάς πως η Ελπινίκη δείχνει κατανόηση όταν σκάει υπόθεση μεγατόνων και εξαφανίζεσαι μέρες ολόκληρες από το σπίτι», του είπε δικαιολογώντας τη φίλη της.

«Δεν είναι το ίδιο! Άλλο πράγμα η καθημερινότητα και άλλο ο μήνας του μέλιτος!» γκρινίαζε ο Νικόλας, μουτρωμένος σαν παιδί που του πήραν το αγαπημένο του παιχνίδι.

«Και από πότε έπαιξε ρόλο για μας η μέρα; Πότε σταματήσαμε να δουλεύουμε; Χριστούγεννα, Πάσχα, εθνικές εορτές ή επετείους; Να σου θυμίσω ότι στη βάφτιση της κόρης σας εμείς τρέχαμε στη Βουλιαγμένη όπου είχε βρεθεί το πρώτο... άκαρδο πτώμα μας; Μίλησε τότε η Ελπινίκη; Μας εμπόδισε ή μας διευκόλυνε για να φύγουμε μια ώρα αρχύτερα;» αντέτεινε η Νόρα και συνέχισε: «Μη θυμηθώ και το Πάσχα που...»

«Τώρα θα τα πεις όλα;» τη διέκοψε ο Νικόλας φουρκισμένος.

«Ξέρεις ότι έχω δίκιο, όπως και η γυναίκα σου, γι' αυτό έχεις νεύρα! Αλλά από το... αλκοολίκι της δουλειάς φυγείν αδύνατον, γαμπρέ, γι' αυτό σκάσε και κολύμπα!» κατέληξε με χαμόγελο η Νόρα.

«Αυτό ήθελα, να κολυμπήσω, αλλά τώρα πήγε και η άλλη και εξαφανίστηκε, την τύχη μου μέσα!»

«Καλά που σε παντρέψαμε! Και γκρινιάρης και γεροντοπαλίκαρα, χάλια συνδνασμός...» τον αποπήρε τώρα η φίλη του.

«Και για ν' ασχοληθούμε λίγο και με σένα, γιατί την άραξες εδώ αντί να πας επάνω να γνωρίσεις τον καινούργιο;» τη ρώτησε αλλάζοντας θέμα.

«Γιατί δε με πάνε τα πόδια μου, ρε φίλε, πώς να το κάνουμε; Ακόμη δεν μπορώ να πιστέψω πως ο Λεγάτος δέχτηκε την προαγωγή και μας παράτησε». Ήταν η σειρά της να κατσουφιάσει.

«Είσαι τρελή; Γενικός Αστυνομικός Διευθυντής Αθηνών έγινε

ο άνθρωπος και θα έλεγε όχι για να μη μας αφήσει... ορφανά; Συγκεντρώσου λίγο, κορίτσι μου!» τη μάλωσε ο Νικόλας.

«Εγώ απόρησα με τη Μαρίνα που τον άφησε να αποδεχτεί αυτή την προαγωγή. Δύο εμφράγματα είχε πάθει ο προκάτοχός του από το άγχος και τις ευθύνες της θέσης! Από την ώρα που μας είπε για την πρόταση που του έκαναν, πίστευα μέχρι τελευταία στιγμή πως τελικά θα την απέρριπτε και θα παρέμενε σ' εμάς», είπε η Νόρα.

«Και η Μαρίνα το ίδιο ήλπιζε! Της είχε τάξει ότι σε δύο χρόνια θα έφευγε και θα πήγαιναν να εγκατασταθούν μόνιμα στην Κεφαλονιά. Ξέρεις εσύ τη Μαρίνα να δέχεται καλά τις αλλαγές σχεδίων;» ρώτησε ο Νικόλας με χαμόγελο.

«Δύσκολα θα πέρασε ο αρχηγός μας...» συμφώνησε εκείνη. «Και ποιος ξέρει τι της έταξε για να εξομαλύνει την κατάσταση».

Ο Νικόλας κατένευσε και μετά κοίταξε το ρολόι του.

«Προλαβαίνω να πιω άλλον έναν καφέ;» αναρωτήθηκε. «Με αυτό που μας περιμένει, η τόσο λίγη καφεΐνη κρίνεται ανεπαρκής!»

«Δεν τον παίρνεις καλύτερα σε πλαστικό για να προλάβεις να τον πεις; Πρέπει να φύγουμε σε λίγο. Ας μην αργήσουμε την πρώτη μέρα και μας πάρει με κακό μάτι ο καινούργιος», πρότεινε η Νόρα.

«Σωστά. Άλλωστε έχουμε όλο τον χρόνο μπροστά μας για κάτι τέτοιο που οπωσδήποτε θα συμβεί», συμφώνησε χαμογελώντας για πρώτη φορά ο Νικόλας και παρήγγειλε τον επόμενο καφέ του.

«Πώς λες να είναι ο νέος αρχηγός;» τον ρώτησε η Νόρα.

«Χθες μίλησα με τον Λεγάτο, πάντως, και δε διανοείσαι τι φρούτο μάς φέρουν!» της απάντησε με στόμφο.

«Για λέγε...»

«Γεμάτος προσόντα ο τύπος! Έχει περάσει από τη Δίωξη, από το Τμήμα Αντιμετώπισης Ειδικών Εγκλημάτων Βίας, από την Ειδική Κατασταλτική Αντιτρομοκρατική Μονάδα, έχει θητεύσει εθελοντικά σε νευραλγικά πόστα διάφορων αποστολών στο εξωτερικό, έχει παρασημοφορηθεί πολλές φορές για τη δρα-

ση του, έχει μαύρη ζώνη όχι σε ένα αλλά σε τρία από αυτά τα αθλήματα τύπου καράτε...»

«Πας καλά; Όλα αυτά μαζί;» τον διέκοψε η Νόρα με τα μάτια ανοιγμένα διάπλατα.

«Επίσης, ξέρει να πιλοτάρει αεροπλάνο και ελικόπτερο!» πρόσθεσε ο Νικόλας εμφατικά.

«Και πώς δε μας τον έκλεψε η CIA; Τέτοιο κελεπούρι δεν το αφήνουν!» τον ειρωνεύτηκε τώρα η Νόρα.

«Ο Λεγάτος μου τα είπε!» διαμαρτυρήθηκε τώρα εκείνος.

«Σε δούλεψε κανονικότητα και εσύ τα κατάπιες αμάσητα!» αντέτεινε η φίλη του. «Λίγο ακόμα και θα μου πεις ότι είναι ο Ράμπο, ο Τζέιμς Μποντ και κάτι λίγο από Μπρους Γουίλις στο Πολύ σκληρός για να πεθάνει, όλα αυτά σε ένα! Άσε μας, ρε Νικόλα! Επειδή είσαι εσύ ευκολόπιστος, δε θα μας τρελάνεις όλους. Άντε, πάμε τώρα να φύγουμε και να γνωρίσουμε από κοντά το... παιδί-θαύμα!»

Έφτασαν στον ενδέκατο όροφο της ΓΑΔΑ, ανεβαίνοντας, όπως πάντα, από τις σκάλες, η Νόρα άνετα, χωρίς καν να λαχανιάσει, και ο Νικόλας βρίζοντας για άλλη μια φορά από μέσα του τη φοβία της για τους ανελκυστήρες.

Ως υπαστυνόμοι Α΄ έπρεπε να παρουσιαστούν στο γραφείο του καινούργιου αρχηγού, και έτσι κατευθύνθηκαν χωρίς καθυστέρηση προς την κλειστή πόρτα, συνειδητοποιώντας πως είχαν αρχίσει ήδη οι αλλαγές. Ο Λεγάτος ποτέ δεν έκλεινε την πόρτα του.

Την ώρα που χτυπούσαν, η Νόρα πρόσεξε ότι επικρατούσε απόλυτη ησυχία στην αίθουσα και οι συνάδελφοι τους κοιτούσαν με ανεξιχνίαστο ύφος, γεγονός που την μπερδεψε. Κατέληξε σε πλήρη σύγχυση όμως όταν άκουσε εκείνο το «εμπρός». Η Αλίκη Μοσχοβίτη σήκωσε τα μάτια και κοίταξε τους δύο νεοφερμένους προσπαθώντας να παραμείνει σοβαρή με το κωμικό θέαμα που παρούσιάζαν οι δύο καλύτεροι υπαστυνόμοι της.

Σύμφωνα με τη φήμη που τους ακολουθούσε, αλλά και με τον φάκελό τους, είχε να κάνει με δύο λαμπρά μυαλά, πλήρως αφοσιωμένα στην υπηρεσία.

Ο Νικόλας την κοιτούσε με δέος, ενώ το στόμα του είχε ανοίξει. Η Νόρα δαγκωνόταν για να συγκρατήσει το νευρικό γέλιο που απειλούσε να καταστρέψει τις πρώτες εντυπώσεις της προϊσταμένης τους για εκείνους. Όσο θυμόταν όμως όσα είχε πει ο Λεγάτος στον Νικόλα, τόσο δυσκολευόταν να συγκρατηθεί. Η γυναίκα απέναντί της απείχε μακράν από τις περιγραφές. Κοντά στα πενήντα, λεπτοκαμωμένη και όχι ιδιαίτερα ψηλή, φορούσε ένα αυστηρό μαύρο κοστούμι. Είχε γκριζα μαλλιά πιασμένα σε χαμηλό κότσο και το μακιγιάζ της ήταν διακριτικό.

Πρώτη συνήλθε η Νόρα και παρουσιάστηκε με την αρμόζουσα τυπικότητα, αλλά επειδή ο Νικόλας δεν τη μιμήθηκε, αναγκάστηκε να τον χτυπήσει στο πόδι για να συνέλθει. Εκείνος τινάχθηκε και σαν αυτόματο είπε όσα έπρεπε, αλλά το ύφος του παρέμενε κεραυνοβολημένο.

«Σκοπεύω σε λίγο να μιλήσω σε όλο το τμήμα, ώστε να βάλουμε μαζί τις βάσεις για μια αгаστή, όπως ελπίζω, συνεργασία...» τους είπε η νέα αρχηγός, αλλά με τόσο χαμηλή φωνή που και οι δυο τους δυσκολεύτηκαν να την ακούσουν.

Πού είσαι, Λεγάτε... ήταν η πρώτη σκέψη της Νόρας και ένα αδιόρατο θλιμμένο χαμόγελο πάσχιζε να κρυφτεί.

«Θα τον σκοτώσω τον Λεγάτο!» ήταν οι πρώτες λέξεις του Νικόλα μόλις βγήκαν από το γραφείο της Μοσχοβίτη.

«Τέλος εποχής, φίλε...» ήταν το δικό της συμπέρασμα.

Σχεδόν δύο 24ωρα νωρίτερα...

Ξημερώματα Σαββάτου 31 Αυγούστου 2019

Θυρίδα 63

Δεν είχαν πολύ χρόνο ακόμα στη διάθεσή τους. Οι πέντε ώρες που είχε βάλει σε αντίστροφη μέτρηση στο χρονόμετρο του smartwatch του απείχαν λίγα λεπτά μέχρι να ολοκληρωθούν και σε λίγο θα ξημέρωνε. Παρόλο που η τράπεζα θα παρέμενε κλειστή την επομένη, εκείνοι όφειλαν να έχουν φύγει –και απομακρυνθεί όσο περισσότερο γίνεται– πριν αρχίσει η πόλη να ξυπνάει. Δεν ήθελε να τους παρατηρήσουν αδιάκριτα βλέμματα να φορτώνουν πρωί πρωί με πανομοιότυπα μαύρα σακίδια τα δύο βανάκια με τα οποία θα διέφευγαν. Μπορεί εκείνη τη στιγμή να μην υποψιάζονταν κάτι, αργότερα όμως, όταν θα γινόταν γνωστό το μεγαλύτερο ίσως ριφιφί στα χρονικά της Ελλάδας, όλο και κάποιος καλοθελητής θα βρισκόταν πρόθυμος να μιλήσει στην αστυνομία. Κι εκείνος ήθελε να προλάβει το παραμικρό. Την κάθε λεπτομέρεια που μπορεί να έθετε το σχέδιό τους σε κίνδυνο, να έθετε τους ίδιους σε κίνδυνο.

Κοίταξε με μια γλυκόπικρη αίσθηση τις αμέτρητες θυρίδες γύρω του έτσι όπως απλώνονταν απ' άκρη σ' άκρη στη μεγαλοπρεπή αίθουσα που επικοινωνούσε στη συνέχεια με μια μικρότερη, πιο ταπεινή, η οποία πρέπει να κατασκευάστηκε αργότερα ως προσθήκη. Δεν ήταν και τόσο εύκολη υπόθεση το άνοιγμά τους. Καμία σχέση δεν είχε με τις γνωστές αμερικανικές ταινίες δράσης, κάθε άλλο, κι εκείνος το γνώριζε καλά. Παρ' όλα

αυτά είχαν καταφέρει να ανοίξουν περισσότερες από τις μισές και το περιεχόμενό τους ήταν παραπάνω από ικανοποιητικό. Και αρκετό. Έτοιμος ήταν να σημάνει τη λήξη –είχαν ήδη κάνει τρεις διαδρομές με το βαγονέτο οι συνεργάτες του, μεταφέροντας γεμάτα σακίδια στο παρακείμενο σπίτι– όταν η φωνή του Αρμένιου ακούστηκε πιο δυνατά απ’ ό,τι είχε ορίσει εκείνος πως επιτρεπόταν να μιλάνε.

«Ρε, πάνε καλά οι μαλάκες; Έχει κι άλλες εδώ...»

Έσπενσε προς το μέρος του με την καρδιά του να βροντοχτυπάει. Ήταν δυνατόν να είχε μόλις βρεθεί το δεύτερο σκέλος αυτού που τον είχε σπρώξει –σχεδόν αναγκάσει– να σχεδιάσει αυτό το ριφιφί; Στη συγκεκριμένη τράπεζα; Είδε το βάζο που είχε βγάλει από τη θυρίδα 21 ο Αρμένιος ακουμπώντας το τώρα στο πάτωμα δίπλα του με έναν μορφασμό αηδίας.

«Τι είναι τούτο;» ρώτησε ο κλεπταποδόχος που είχαν στην ομάδα, προσπαθώντας νοερά να υπολογίσει την αξία του, όπως έκανε με όλα τα αντικείμενα που είχαν ανακαλύψει ως τώρα.

«Για τι σου μοιάζει, ρε σαΐνι;» τον ρώτησε ο Αρμένιος, που, παρά τον κοινό τους στόχο, δε φαινόταν να συμπαθεί ούτε τα άντερά του. «Τεφροδόχος! Άλλη μία τεφροδόχος...»

«Και τι είναι αυτά που έχει σκαλισμένα επάνω; Έχει όνομα;»

Η περιέργεια νίκησε την κακή διάθεση του Αρμένιου και έκανε να ξαναπιάσει τώρα την τεφροδόχο, δεν πρόλαβε όμως να ολοκληρώσει την κίνησή του.

«Μην την αγγίξει κανείς!» είπε εκείνος υψώνοντας για πρώτη φορά τη φωνή από τότε που είχε σχηματίσει την ομάδα τους.

Πλησίασε με αβέβαια βήματα και ολοφάνερη ταραχή την τεφροδόχο και έκανε νεύμα στον Αρμένιο να φύγει. Άλλο που δεν ήθελε στην ουσία εκείνος, βλαστημούσε ήδη από μέσα του τον εαυτό του που είχε χάσει πολύτιμα λεπτά σε αυτή τη μαλακία, όταν θα μπορούσε να τα είχε εκμεταλλευτεί για να ανοίξει ακόμα μία θυρίδα. Διότι τελικά όσο μεγάλη κι αν ήταν η μπάζα, ποτέ δεν ήταν αρκετή.

Δεν είχε όνομα επάνω, είχε όμως ημερομηνία που ταίριαζε απόλυτα με αυτό που είχε εκείνος στο μυαλό του, όπως και το εγ-

χάρακτο σχέδιο, του οποίου η σημασία ήταν για τον ίδιο παρ'άνω από προφανής. «15 Ιουλίου 2001» αναγραφόταν με ασημένια καλλιγραφικά γράμματα λίγο πιο χαμηλά από το καπάκι, ενώ ακριβώς από κάτω ήταν χαραγμένο και ζωγραφισμένο στη συνέχεια ένα γυναικείο χέρι με κατακόκκινα νύχια που κρατούσε το κλωνάρι μιας λεβάντας. Το μυαλό του πήγε στην άλλη τεφροδόχο, αυτή που είχε ήδη φυλάξει προσεκτικά στο σακίδιό του. Η δική της εγγάρακτη ημερομηνία, με την ακριβώς ίδια μάλιστα γραμματοσειρά, ήταν σαφέστατα πιο πρόσφατη: «21 Αυγούστου 2018», ενώ το εγγάρακτο σκίτσο έφερε το σχήμα αστραπής. Μιας ασημένιας αστραπής που είχε κάνει την καρδιά του να χτυπήσει δυνατά και το στομάχι του να σφιχτεί τόσο που προς στιγμήν είχε φοβηθεί πως το χθεσινοβραδινό του γεύμα θα έβρισκε τον δρόμο του προς τα πάνω, πράγμα που θα ήταν καταστροφικό όχι μόνο για την υπόληψή του ανάμεσα στους άλλους, αλλά και ως προς το DNA που θα έμενε πίσω στη σκηνή του εγκλήματος.

Σχεδόν την ίδια απίστευτα δυσάρεστη αντίδραση προκάλεσε τώρα στο σώμα του και αυτό το νέο εύρημα. Πήρε αργές, βαθιές ανάσες και κατάφερε να ανασυγκροτηθεί πριν κοιτάξει το ρολόι του μόνο και μόνο για να διαπιστώσει πως ο χρόνος που είχαν στη διάθεσή τους έληγε σε μόλις λίγα δευτερόλεπτα. Ούτε ο ίδιος δεν το πίστευε αυτό που είχε αποφασίσει. Το ρολόι χτύπησε και όλοι κοιτάχτηκαν μεταξύ τους. Σαν καλά συγχρονισμένα ρομπότ, οι έξι άντρες της ομάδας του άρχισαν να μαζεύουν τα τελευταία σακίδια και να εξαφανίζονται κάθε προσωπικό αντικείμενο και εργαλείο από τον χώρο. Σε λιγότερο από είκοσι λεπτά θα βρίσκονταν μέσα στο όχημα διαφυγής τους και από εκεί στο σκάφος που είχαν μισθώσει για να τους μεταφέρει μακριά από την Αθήνα. Ήταν ο πολιτικός μηχανικός που παρατήρησε πρώτος πως ο αρχηγός τους, ο εγκεφαλός δηλαδή του τόσο καλοσχεδιασμένου και εκτελεσμένου στην εντέλεια σχεδίου τους, φαινόταν τώρα να έχει πετρώσει στη θέση του.

«Τι κάνεις; Πρέπει να φύγουμε...» του είπε απορημένος.

«Εσείς την κοπανάτε και ακολουθείτε το σχέδιο κατά γράμμα. Εγώ πρέπει να κάνω κάτι ακόμα εδώ...»

«Τι εννοείς;» του επιτέθηκε ένας Σέρβος με τα σπαστά ελληνικά του. Είχε κάνει ήδη κάποια χρόνια φυλακή και γνώριζε καλά πως τα πάντα άρχιζαν να στραβώνουν από τη στιγμή που κάποιος παρεξέκλινε από τον αρχικό τους σχεδιασμό. «Μαζί θα φύγουμε όλοι τώρα αμέσως!»

Τους κοίταξε για λίγο χωρίς να μιλά. «Εγώ θα παραμείνω κι εσείς θα φύγετε, όπως έχουμε πει!» είπε με τον χαμηλόφωνο τόνο του που για κάποιο λόγο όλοι τους φοβούνταν. «Και το μερίδιό μου μπορείτε να το μοιραστείτε μεταξύ σας!»

Δεκάδες σκέψεις πέρασαν από το μυαλό των υπόλοιπων συνεργών του τα λίγα δευτερόλεπτα που μεσολάβησαν μέχρι να κάνουν μεταβολή και να απομακρυνθούν με το βαγονέτο, όπως ακριβώς ήταν σχεδιασμένο. *Μήπως ο άντρας γνώριζε κάτι που εκείνοι αγνοούσαν; Μήπως υπήρχε κάποιος ακόμα μεγαλύτερος θησαυρός που εκείνος σκόπευε να τον κρατήσει για τον εαυτό του; Μήπως κατέληγε στα χέρια των Αρχών με τις μαλακίες του και τους πρόδιδε στη συνέχεια κι εκείνους;*

Πιο πειστική αποδείχτηκε εντέλει στα αυτιά τους η τελευταία του φράση. Το μερίδιό του ήταν δικό τους. Και ο τύπος ήταν πανέξυπνος, σίγουρα όμως πειραγμένος. Πώς αλλιώς να εξηγήσουν την τεφροδόχο που είχε χώσει προηγουμένως στην τσάντα του; Άσε που κανένας δε γνώριζε την πραγματική ταυτότητα του άλλου, έτσι ώστε να είναι αδύνατον να καρφώσει κάποιος τους συνεργάτες του, ακόμα κι αν έπεφτε στα χέρια των Αρχών.

Λίγα λεπτά αργότερα, ο άντρας βρισκόταν μόνος στα έγκατα του τόπου, που όντως άλλαζε τώρα τη ρότα της ζωής του, όχι ακριβώς όμως με τον τρόπο που είχε φανταστεί. Δε θα γινόταν πλούσιος. Δε θα ζούσε μέσα στην άνεση και τη χλιδή την υπόλοιπη ζωή του. Και σίγουρα δε θα έφευγε από την Ελλάδα, ούτε καν από την Αθήνα. Κινήθηκε με σίγουρα βήματα προς τη θυρίδα 45 που παρέμενε ακόμη κλειστή. Την άνοιξε με σταθερό χέρι και μέσα βρήκε ακριβώς αυτό που περίμενε. Μια τρίτη τεφροδόχο, με πολύ πιο πρόσφατη αυτή τη φορά ημερομηνία, αλλά και δύο κεφαλαία αρχικά μέσα σε ένα τετράγωνο πλαίσιο με

καμπυλωμένες τις γωνίες του: τα “IG” ήταν χαραγμένα επάνω, χωρίς όμως κάποιο σχέδιο αυτή τη φορά.

«Όχι και τόσο ευφάνταστο, αδελφούλη μου...» γρύλισε μέσα από τα δόντια του.

Πήρε την τεφροδόχο και τη μετέφερε προσεκτικά στη θυρίδα 21, όπου βρισκόταν κι εκείνη με τη λεβάντα και τα αποκρουστικά κόκκινα νύχια. Τις στρίμωξε και τις δύο στο εσωτερικό της –ίσα ίσα χωρούσαν, όπως διαπίστωσε ανακουφισμένος– και έγειρε την πόρτα της θυρίδας ωσότου ακουμπήσει πίσω στην κάσα της. *Αυτή θα ήταν η μόνη από τις παραβιασμένες θυρίδες που όχι μόνο δεν είχε αδειάσει, αλλά είχε κιόλας προστεθεί κάτι στο περιεχόμενό της*, σκέφτηκε χαμογελώντας για πρώτη φορά από τη στιγμή που είχε ανακαλύψει την πρώτη τεφροδόχο. Και αυτό το *κάτι* θα ήταν η δική του δικλίδα ασφαλείας. Διότι μπορεί να είχε αποφασίσει τώρα να θυσιάσει το ίδιο του το μέλλον, προκειμένου να φέρει σε πέρας αυτό που είχε στο μυαλό του, να τον τελειώσει δηλαδή, όπως κάθε απατεώνας όμως που σέβεται τον εαυτό του, εκείνος γνώριζε καλά πως «κάθε plan A, όσο καλά σχεδιασμένο και εκτελεσμένο κι αν είναι, οφείλει να έχει και ένα plan B».

Εκείνος όμως θα έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι του.

Για να μην τελεσφορήσει ποτέ το plan B.

‘Όχι! Μια τέτοια τιμωρία, πολύ απλά, δεν ήταν αρκετή.

Η ΣΤΗΛΗ...

5 ΕΩΣ 45

1	2	3	4	5
6	7	8	9	10
11	12	13	14	15
16	17	18	19	20
21	22	23	24	25
26	27	28	29	30
31	32	33	34	35
36	37	38	39	40
41	42	43	44	45

1 – ΕΝΑ ΡΙΦΙΦΙ ΜΕ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑ «ΛΑΦΥΡΑ».

2 – ΔΥΟ ΔΙΔΥΜΑ ΑΔΕΛΦΙΑ ΣΕ «ΠΟΛΕΜΟ».

3 – Η «ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΔΑ», Η ΝΟΡΑ, Ο ΝΙΚΟΛΑΣ ΚΑΙ Η ΕΛΠΙΝΙΚΗ, ΣΕ ΝΕΑ ΥΠΟΘΕΣΗ.

15 – ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ «ΤΕΚΜΗΡΙΑ» ΦΥΛΑΓΜΕΝΑ ΠΡΟΣΕΚΤΙΚΑ ΣΕ ΤΡΑΠΕΖΙΚΕΣ ΘΥΡΙΔΕΣ.

22 – ΕΙΚΟΣΙ ΔΥΟ «ΕΥΡΗΜΑΤΑ» ΣΕ ΕΝΑ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ ΖΩΩΝ.

ΚΑΙ ΤΟ ΤΖΟΚΕΡ...

1 ΕΩΣ 20

1	2	3	4	5
6	7	8	9	10
11	12	13	14	15
16	17	18	19	20

4 – ΦΥΣΙΚΑ, ΤΟ ΤΕΣΣΕΡΑ... ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΥΠΟΘΕΣΗ 4!

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧΣΗΣ: 31060